Κυριακή Ε' Ματθαίου: Η θεραπεία των Γεργεσηνών († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 19 Ιουλίου, 2019

Στό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Πόσο οἰκεία μᾶς εἶναι αὐτή ἡ ἱστορία. Κάθε φορὰ πού τή διαβάζουμε, ἀνακαλύπτουμε ξανά κάτι πού ἀγγίζει τήν καρδιά μας ἤ φωτίζει μέ ἕνα νέο φῶς τό νοῦ μας. Καί σήμερα θά ἤθελα νά στρέψω τήν προσοχή σας σέ τρία χαρακτηριστικά σημεῖα αὐτοῦ τοῦ κειμένου.

Τό πρῶτο εἶναι ἡ συμπεριφορά τοῦ δαιμόνων, τῶν δυνάμεων τοῦ κακοῦ, στά θύματά τους. Οἱ δυνάμεις τοῦ κακοῦ δέν ἔχουν ἄλλο σκοπό ἤ ἐπιθυμία ἀπό τό νά κυριέψουν ἕνα ζωντανό πλάσμα, νά τό κάμουν νά ὑποφέρει καί νά ἐκπληρώνει τό θέλημά τους. Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μᾶς διδάσκουν ὅτι**οἱ δαίμονες δέν δροῦν ἄμεσα στόν κόσμο· αὐτό πού μποροῦν νά κάνουν εἶναι νά σκλαβώνουν τά ἀνθρώπινα ὄντα καί νά τά χρησιμοποιοῦν γιά νά κάμουν τό κακό** . Ἔτσι σ’ αὐτό ἀποσκοποῦσαν αὐτές οἱ δυνάμεις τοῦ κακοῦ: νά σκλαβώσουν αὐτούς τούς ἄνδρες καί νά τούς κάνουν ὄργανο καταστροφῆς καί συνάμα νά ὑποφέρουν.

Ὅταν ὁ Χριστός τούς διέταξε νά ἀφήσουν τά θύματά τους ἔκραξαν μέ φωνή μεγάλη, ζητώντας ἕνα μέρος νά καταφύγουν, ἕνα μέρος ὅπου θά μποροῦσαν νά διαμείνουν καί νά κάμουν τό καταστροφικό τους ἔργο. Καί ὁ Κύριος τοὺς ἐπέτρεψε νά πᾶνε στούς χοίρους. Οἱ χοῖροι, γιά τούς Ἑβραίους, συμβόλιζαν τήν ἀκαθαρσία· τό αἴτημά τους νά κατοικήσουν ἐκεῖ ἦταν ἕνα σημεῖο προφανές γιά τόν καθένα πού μποροῦσε νά καταλάβει – καί κάθε Ἑβραῖος καταλάβαινε – ὅτι ἦταν τόσο ἀκάθαρτοι ὅσο τά πιό βρώμικα ἀπό τά ζῶα. Ἀλλά αὐτό πού ἀκολούθησε μετά, ἦταν μία ἀπόδειξη γιά τούς ἀνθρώπους τοῦ τί συμβαίνει ὅταν ἐπιτρέπουμε στόν ἑαυτό μας νά καταληφθεῖ ἀπό τό κακό, ὅταν ἐπιτρέπουμε στά πάθη νά ἀποκτήσουν ἰσχύ ἐπάνω μας- στό μίσος, στή λαγνεία, στή ζήλεια, καί σ’ ὅλα τά πάθη τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος.**Ὑπό τήν ἐξουσία τῶν παθῶν, εἴμαστε καταδικασμένοι νά καταστραφοῦμε**, ὅπως αὐτό τό κοπάδι πού ὁδηγήθηκε στό χαμό.

Θά πρέπει αὐτό νά τό θυμόμαστε, ἐπειδή δέν συνειδητοποιοῦμε πάντα πόσο πολύ εἴμαστε ἀγκιστρωμένοι στήν δύναμη αὐτῶν τῶν πραγμάτων πού κυβερνοῦν τήν ζωή μας: συμπάθειες, ἀντιπάθειες, μίση, μνησικακίες. Δέν εἴμαστε μοναχά ὑπό τό κράτος τῶν παθῶν αὐτῶν, ἀλλά δουλεύουμε στό κακό ὄντας ὑποταγμένοι στήν δύναμή του.

Καί ἡ προειδοποίηση εἶναι ξεκάθαρη: ἐάν μόνο ἐπιτρέψουμε στό κακό νά κυριαρχήσει στή ζωή μας, αὐτό θά σημάνει τὸν θάνατο· ὄχι ἕναν φυσικό θάνατο, ἀλλά μιὰ ὁλοκληρωτική, τραγική ἀλλοτρίωση ἀπ' ὅ,τι σημαίνει ἡ ζωή: ἀπό τόν Θεό, ἀπό τήν ἀγάπη, ἀπό τήν ὀμορφιά, ἀπό κάθε νόημα ζωῆς. Δέν μποροῦμε νά πάψουμε νά ὑπάρχουμε, ἀλλά ζοῦμε μέσα ἀπό μία ὕπαρξη χωρίς ζωή, χωρίς περιεχόμενο – ἕνα ἀδειανό κοχύλι, καί ἀκόμη ἕνα μαρτύριο.

Σέ ἀντίθεση μέ αὐτό, βλέπουμε τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ, νά ἐνδύεται τήν ἀνθρώπινη σάρκα. Αὐτός εἶναι ὁ Δημιουργός, αὐτός εἶναι ὁ Κύριος, ὁ Σωτήρας ὅλου τοῦ κόσμου, ἔχει ξεχάσει τά πάντα, ὅλη τήν κτήση, γιά νά δώσει προσοχή μόνο σ' αὐτούς τούς δύο ἄνδρες πού ἔχουν ἀνάγκη νά σωθοῦν, πράγματι εἶναι διατεθειμένος ν' ἀφήσει ἐνενήντα ἐννέα δίκαιους, ἐνάρετους ἀνθρώπους πού δέν Τόν χρειάζονται ἐκείνη τήν στιγμή, γιά νά δώσει ὅλη τήν προσοχή, τήν ζωή Του, ὅλη Του τήν δύναμη, προκειμένου νά σώσει αὐτούς τούς δύο ἀνθρώπους. Μπορεῖ νά δεῖ, μπροστά στίς ἀνάγκες ὅλου τοῦ κόσμου, κάθε προσωπική ἀνάγκη καί νά ἀνταποκριθεῖ μέ ὅλη τήν ἀγάπη Του, μέ συμπόνια, μέ ὅλη τήν κατανόηση καί μέ τήν Θεική Τοῦ δύναμη πού σώζει καί θεραπεύει.

Ὑπάρχει μία **τρίτη ὁμάδα ἀνθρώπων πού βλέπουμε νά ἐνεργοῦν σ' αὐτήν τήν ἱστορία· εἶναι οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς**. Γνώριζαν τήν ἀπελπιστική κατάσταση αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων· τούς εἶπαν τί ἔκαμε σ' αὐτούς ὁ Κύριος, τούς εἶπαν ποιός ἦταν ὁ ἀφέντης τους, ὁ βασανιστής τους· δέν θά ὄφειλαν νά ἔρθουν νά δοξάσουν τόν Κύριο καί νά Τόν εὐχαριστήσουν ποὺ λύτρωσε τούς δύο ἄνδρες ἀπό τήν ἐξουσία τοῦ κακοῦ; ΟΧΙ! Αὐτό πού εἶδαν στήν πράξη τοῦ Χριστοῦ, ἦταν ὅτι στερήθηκαν τό κοπάδι τῶν χοίρων. Τί σήμαινε γι' αὐτούς ἡ ζωή, ἡ ὑγεία, ἡ σωτηρία αὐτῶν τῶν δύο ἀνθρώπων; Στεροῦνταν ὅ,τι τούς ἦταν σημαντικό, περισσότερο ἀπό τήν ἀνθρώπινη ζωή, καί ζήτησαν ἀπό τόν Κύριο νά φύγει ἀπό τά σύνορά τους, ἐπειδή δέν ἤθελαν νά ριψοκινδυνέψουν ἄλλο ἕνα θαῦμα πού θά τούς στοίχιζε. Τί τραγική – ὄχι τερατώδης, ἀλλά τραγική ἀντίθεση ἀνάμεσα στήν στάση τοῦ Θεοῦ καί τήν στάση αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων.

Ἄς σκεφθοῦμε καί ἄς ρωτήσουμε τούς ἑαυτούς μας, ποῦ βρισκόμαστε; Φυσικά τό πρῶτο πράγμα πού θά ποῦμε, «ὅτι εἴμαστε μέ τό μέρος τοῦ Θεοῦ» - δέν εἶναι ἀλήθεια. Ὅταν ὑπάρχει μία τραγική ἀνάγκη καί ἡ ἀξία τῆς βοήθειας δέν θά εἶναι ἴσως γιά μᾶς μιὰ καταστροφή, ἀλλά πόνος ἤ ἀπώλεια, τί θά διαλέγαμε; Ἄς προβληματιστοῦμε σχετικά μέ αὐτό: εἴμαστε στ' ἀλήθεια μέ τό μέρος τοῦ Χριστοῦ πού μπορεῖ νά συγχωρέσει ὅλο τόν κόσμο, ἐξαιτίας τῆς συμπόνιας πού διαπερνᾶ τήν καρδιά Του, ἤ – ἐπιτρέπουμε στήν καρδιά μας νά συγκινηθεῖ γιά μιὰ στιγμή καί τότε ὑπολογίζοντας ξανά τό τίμημα, νά ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τήν ἀνάγκη;

Ἄς συλλογιστοῦμε· ἐπειδή κάθε μία ἀπό αὐτές τίς ἱστορίες, κάθε παραβολή, κάθε εἰκόνα, κάθε ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ εἶναι γιά μᾶς μία πρόκληση: Ποῦ βρίσκεσαι; Ποιός

εἶσαι; Ὁ δαιμονισμένος τῆς παραβολῆς· σέ τί βαθμό; Ἕνας ὀπαδός τοῦ Χριστοῦ ἕτοιμος νά λησμονήσει τά πάντα γιά μιὰ ἀπελπιστική ἀνάγκη; Ἤ ἴσως ἕνας ἀπό ἐκείνους πού λένε στόν Χριστό: Φύγε, φύγε μακρυά – Διαταράσσεις τήν εἰρήνη μας, τήν ἁρμονία τῆς ζωῆς μας καί τήν ἀσφάλειά μας;

Ἄς ἀναλογιστοῦμε σέ βάθος· ὄχι μόνο νά σκεφτοῦμε, ἄς πάρουμε τίς ἀποφάσεις μας καί ἄς ἐνεργήσουμε. Ἀμήν.

30 Ἰουνίου 1991

(Πηγή: agiazoni.gr*)*